

ΕΤΟΣ 64ον

11 Δεκεμβρίου 2016

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 50 (3315)

ΕΞΑΝΑΓΚΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ ἐποχή μας, ἂν καί διεκδικεῖ τὴν κατοχύρωση ὄρων ἐλευθερίας καὶ δυνατότητας ἐπιλογῶν, χαρακτηρίζεται ἀπὸ στυγνὸ πειθαναγκασμὸ καὶ χειραγώγηση. Παρ' ὅλους δέ τοὺς σχετικούς ἀγῶνες πολλῶν, μάλιστα ἀποτυγχάνει τὸ ὄραμα τῆς ἐλευθερίας καὶ κυριαρχεῖ ἡ πραγματικότητα τοῦ ἐξαναγκασμοῦ. Στὸ ὄνομα ἰδεῶν, εὐγενῶν σκοπῶν, ἀκόμη καὶ θρησκειῶν, προκαλεῖται ὑποχρεωτικότητα καὶ ἀσκεῖται ποικιλότροπη βία, εἴτε ἀπὸ φορεῖς τῆς ἐξουσίας πού ἐπικαλοῦνται βάσιμα ἢ καταχρηστικά τὴν πρὸς τοῦτο ἀρμοδιότητά τους, εἴτε ἀπὸ φορεῖς πού διεκδικοῦν τὴν ἐξουσία καὶ ἐπικαλοῦνται τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμά τους, εἴτε ἀπὸ ὁμάδες πού ἀντιστρατεύονται τὴν ὅποιας μορφῆς ἐξουσία, ἀλλήλα ἐπικαλοῦνται τὴν ἀνάγκη σύγκρουσης μαζί της γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τίς ἐνέργειές τους. Ὅμως καὶ πέραν τῆς ἐξουσίας, ἀπὸ τὸ χρηματοοικονομικὸ πεδίο ἐκπηγάζει καταναγκασμὸς καὶ ὑποδοῦλωση, μὲ κυρίαρχο πρόταγμα τὴν ὑποταγὴ τῶν πάντων στὴν παραγωγή κερδῶν, δικαίωμα καὶ πρόσβαση στὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν ὅλοι μὲ κριτήρια δικαιοσύνης καὶ ἠθικῆς, ἀλλήλα μὲ ὄρους ζούγκλας. Καί στὸν ἰδεολογικὸ στίβο ὅμως, ἡ ἰδεοληψία καὶ ἡ πεισματικὴ ἐμμονὴ σέ θεωρήσεις καὶ πιστεύματα, ὁ ἐγκλιωβισμὸς σέ ἀνεδαφικές ἢ οὐτοπικές ἰδέες, οἱ ἀγκυλιώσεις τῆς ἡμιμάθειας καὶ τῆς στρατευμένης ἐκπαίδευσης, δὲν προκαλοῦν καὶ δὲν καλλιεργοῦν τίποτε ἄλλο παρὰ ἀντιπαλότητες, πού δὲν ἐξελισσονται σέ διάλογο, ἀλλήλα σέ πολλοπλητές κοινωνικές πολώσεις, οἱ ὁποῖες μὲ τὴ σειρά τους συνεπιφέρουν συγκρούσεις μὲ κύρια διεκδίκηση τὴν ἐπιβολὴ καὶ τὴν κυριαρχία, ἀποκλείοντας στὸν ὅποιον ἄλλο τὴ δυνατότητα ὑπαρξης.

Ὅφειλόμαστε ἐδῶ νὰ κάνουμε εἰδικὸ λόγο γιὰ τίς θρησκευεῖς, μιᾶς πού ἀπὸ ὀρισμένα κέντρα ἐντέχνως καλλιεργεῖται ἡ ἀντίληψη ὅτι ἔχουν τὸν πρῶτο λόγο στὸν πειθαναγκασμὸ καὶ τὴν ἐπιβολή. Ὅφειλόμαστε νὰ ξεκαθαρίσουμε ὅτι στὸ ὄνομα τοῦ ὁποιοῦ θεοῦ ἔχουν διαπραχθεῖ φρικτὰ ἐγκλήματα, γιὰ τὰ ὁποῖα ὅμως, ὑπεύθυνοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι, συνήθως ὄχι οἱ πραγματικά πιστοί, ἀλλὰ ὅσοι ἐκμεταλλευόμενοι τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα πρὸς ἴδιον ὄφελος, ἐπι-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ιδ' 16-24, Ματθ. κβ' 14)

Πολλοί οι καλεσμένοι, λίγοι όμως οι έκλεκτοι

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωπός τις ἐποίησε δεῖπνον μέγα, καὶ ἐκάλεσε πολλούς· καὶ ἀπέστειλε τὸν δούλον αὐτοῦ τῇ ὥρᾳ τοῦ δείπνου εἰπεῖν τοῖς κεκλημένοις· Ἐρχεσθε, ὅτι ἤδη ἔτοιμά ἐστι πάντα. Καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες. Ὁ πρῶτος εἶπεν αὐτῷ· Ἄγρὸν ἠγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐξελθεῖν καὶ ἰδεῖν αὐτόν· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρητημένον. Καὶ ἕτερος εἶπε· Ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε, καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρητημένον. Καὶ ἕτερος εἶπε· Γυναικίᾳ ἔγημα, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν. Καὶ παραγενόμενος ὁ δούλος ἐκεῖνος, ἀπήγγειλε τῷ κυρίῳ αὐτοῦ ταῦτα. Τότε ὀργισθεὶς ὁ οἰκοδεσπότης, εἶπε τῷ δούλῳ αὐτοῦ· Ἐξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας τῆς πόλεως, καὶ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀναπήρους καὶ χωλοὺς καὶ τυφλοὺς εἰσάγαγε ἕδω. Καὶ εἶπεν ὁ δούλος· Κύριε, γέγονεν ὡς ἐπέταξας, καὶ ἔτι τόπος ἐστί. Καὶ εἶπεν ὁ κύριος πρὸς τὸν δούλον· Ἐξελθε εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ φραγμούς, καὶ ἀνάγκασον εἰσελθεῖν, ἵνα γεμισθῇ ὁ οἶκός μου. Λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεται μου τοῦ δείπνου. Πολλοὶ γὰρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.

διώκουν ἐπιμελῶς ἐγκοσμιοκρατικούς στόχους καὶ σκοποὺς μὲ ὄχημα τὴν ἰδεολογικοποίηση τῆς ὁποίας πίστεως. Ὅφείλουμε νὰ τονίσουμε ὅτι σὲ καμιὰ θρησκεία ὁ ἐξαναγκασμὸς δὲν ἀποτελεῖ μέσο διάδοσης, ἀφοῦ ἀκόμη καὶ γιὰ τὸ Ἰσλὰμ, ὁ ἱερός πόλεμος (τζιχάντ) δὲν εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πέντε ὑποχρεωτικούς πυλώνες τῆς ζωῆς τοῦ μουσουλμάνου, λογίζεται μάλιστα ὡς ἐξαίρεση.

Ἡ προτροπή «ἀνάγκασον»

Κι ὅμως, στὸ Εὐαγγέλιο ὑπάρχει ἡ προτροπή «ἀνάγκασον». Τὸ διαβάζουμε στὴ σημερινή περικοπή, ἡ ὁποία πραγματεύεται τὴν παραβολὴ τοῦ μεγάλου δείπνου. Στὴν ἀρχὴ τῆς παραβολῆς περιγράφεται ἡ προσβλητικὴ γιὰ τὸν οἰκοδεσπότη ἀπόρριψη τῆς πρόσκλησής του ἀπὸ ὅσους κατ' ἀρχὴν θεώρησε ὡς ἐπιφανέστερους, ἀξιῶν νὰ κληθοῦν. Τὸ πνίξιμό τους ὅμως, ἀπὸ βιοτικές μέριμνες δὲν τοὺς ἐπέτρεψε ν' ἀξιολογήσουν σωστά τὴν πρόσκληση καὶ φθάνουν νὰ γυρίσουν τὴν πλάτη σ' ἐκεῖνον πού σκοπεύει νὰ τοὺς προσφέρει ὄχι ἀπλῶς ἀκόμη μία χάρη, ἀλλὰ τὴ μόνη σωστικὴ καὶ ἀγιαστικὴ εὐεργεσία.

Πῶς ἀντιδρᾷ ὁ οἰκοδεσπότης στὴν ἀπόρριψη τῆς πρόσκλησής του; Τονίζει τὸ Εὐαγγέλιο ὅτι ὀργίζεται γιὰ νὰ ὑπογραμμίσαι τὴν εὐθύνη ὁποιοῦ ἀπορρίπτει τὴν πρόσκληση πού τοῦ ἀπευθύνει ὁ Ἅγιος Θεὸς καὶ μάλιστα κατὰ προτεραιότητα. Στὴ συνέχεια δίνει νέα ἐντολὴ στους ἀνθρώπους τοῦ νὰ ξεχυθοῦν σὶς πλατείες καὶ τὶς ὁδοὺς καὶ νὰ μαζέψουν ὅσους ὑπάρχουν ἐκεῖ ὡς περιφρονημένοι, τοὺς πτωχοὺς, τοὺς ἀνάπηρους, τοὺς ἄρρωστους καὶ τυφλοὺς γιὰ νὰ προ-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπε ὁ Κύριος τὴν ἐξῆς παραβολή, «Κάποιος ἤθελε νὰ παραθέσῃ μεγάλο δεῖπνον καὶ ἐκάλεσε πολλούς. Καὶ ἔστειλε τὸν δούλον του κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δεῖπνου νὰ πῆ εἰς τοὺς καλεσμένους, “Ἐλάτε, διότι ὅλα εἶναι πιά ἕτοιμα”. Ἄλλ’ ἄρχισαν διὰ μιᾶς ὅλοι νὰ δικαιολογοῦνται. Ὁ πρῶτος τοῦ εἶπε, “Ἀγόρασα κάποιο χωράφι καὶ πρέπει νὰ πάω νὰ τὸ ἰδῶ· σέ παρακαλῶ, θεώρησέ με δικαιολογημένον”. Ἄλλος εἶπε, “Ἀγόρασα πέντε ζευγάρια βώδια καὶ πηγαίνω νὰ τὰ δοκιμάσω· σέ παρακαλῶ, θεώρησέ με δικαιολογημένον”. Ἄλλος εἶπε, “Ἐνυμφεύθηκα γυναῖκα καὶ γι’ αὐτὸ δέν μπορῶ νὰ ἔλθω”. Καὶ ἦλθε ὁ δούλος καὶ τὰ εἶπε αὐτὰ εἰς τὸν κύριόν του. Τότε ὠργίσθηκε ὁ οἰκοδεσπότης καὶ εἶπε εἰς τὸν δούλον του, “Ἐβγα γρήγορα στὶς πλατεῖες καὶ τοὺς δρόμους τῆς πόλεως καὶ φέρε ἐδῶ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀναπήρους καὶ κωλοὺς καὶ τυφλοὺς”. Καὶ εἶπε ὁ δούλος, “Κύριε, ἔγινε ἐκεῖνο πού διετάξες καὶ ὑπάρχει ἀκόμη χώρος”. Καὶ εἶπε ὁ κύριος εἰς τὸν δούλον, “Ἐβγα εἰς τοὺς δρόμους καὶ εἰς τοὺς περιφραγμένους τόπους καὶ ἀνάγκασέ τους νὰ μποῦν, διὰ νὰ γεμίσῃ τὸ σπίτι μου. Διότι σὺ λέγῳ, ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖνους, πού εἶχαν προσκληθῆ, δέν θὰ γευθῆ τὸ δεῖπνον μου”. Πολλοὶ εἶναι οἱ καλεσμένοι, ὀλίγοι ὅμως εἶναι οἱ ἐκλεκτοί».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

σέληθον στό σπουδαῖο δεῖπνο καὶ νὰ ἀποηλεύσουν ὅ,τι οἱ ἄλλοι δέν μόρεσαν νὰ ἀξιολογήσουν ὡς ἀνώτερο καὶ σωτήριο. Κι ὅταν ὀλοκληρῶνεται κι αὐτὴ ἡ διαδικασία καὶ διαπιστώνεται ὅτι ἀκόμη ὑπάρχει χώρος στό στρωμένο τραπέζι, πάλι ὁ οἰκοδεσπότης δίνει ἐντολή σ’ ἓναν ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες του νὰ βγεῖ στὰ πλεόν ἀπόμερα σοκάκια, στοὺς πιὸ ξεχασμένους καὶ περιθωριοποιημένους ἀνθρώπους καὶ αὐτοὺς ν’ ἀναγκάσει νὰ εἰσέλθουν στό σπίτι τοῦ κυρίου του καὶ ν’ ἀποηλεύσουν τὸ πλοῦσιο δεῖπνο.

Τὴ νόημα ἔχει στὴ συνάφεια τοῦ κειμένου αὐτό τὸ «ἀνάγκασον»; Ἡ καλύτερα, ἓνας ἄνθρωπος μόνος του πῶς θὰ μπορούσε ν’ ἀναγκάσει» ὄλους αὐτοὺς πού προσκαλεῖ ὁ κύριός του; Καὶ πῶς συνδέεται τὸ «ἀνάγκασον» μὲ τὸ «μέγα δεῖπνο»; Εἶναι προφανές ὅτι τὸ «ἀνάγκασον» ἐδῶ σημαίνει τὸ νὰ πιέσει ὁ ἓνας καὶ μόνος ὑπηρέτης ὄλους ἐκείνους τοὺς προσκεκλημένους πού εἶτε ἀπὸ αὐτοσυνειδησία γιὰ τὴν κατάστασή τους, εἶτε ἀπὸ φυσικὴ συστολή, θὰ δίσταζαν ν’ ἀνταποκριθοῦν στὴν πρόσκληση. Πῶς ἓνας φτωχός, ἓνας περιθωριοποιημένος, ἓνας ἀνάπηρος ἢ ἓνας φοβισμένος ἄνθρωπος νὰ πιστέψῃ ὅτι ὑπάρχει μιά πρόσκληση γι’ αὐτόν, ἐκεῖ πού οὔτε ἔχει ὄνειρευθεῖ ποτέ ὅτι θὰ μπορούσε νὰ βρεθεῖ. Ἄρα, καλεῖται ὁ ὑπηρέτης ἐκεῖνος νὰ πιέσει πείθοντας, ὥστε νὰ ξεπερασεῖ ὁ φόβος, ἡ δειλία, ἡ ἐπιφυλακτικότητα. Δέν ἀμνηστεύονται οἱ θρησκευτικὲς διώξεις, ἀλλὰ κατοχυρώνεται ἡ παρακλητικὴ πειθὼ ὡς μεθοδολογία ἱεραποστολῆς. →

11 Δεκεμβρίου 2016: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΛΟΥΚΑ

«Τῶν ἁγίων Προπατόρων». Δανιὴλ δούτου τοῦ στυλίτου. Λουκᾶ τοῦ νέου († 980).
Ἦχος: πλ. δ΄ – Ἑωθινόν: Γ΄ – Ἀπόστολος: Κολ. γ΄ 4-11 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιδ΄ 16-24, Μαθ. κβ΄ 14.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 18 Δεκεμβρίου, πρό τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.
Ἀπόστολος: Ἐβρ. ια΄ 9-10, 32-40 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. α΄ 1-25.

→ Φιλότιμο

Κι ἐμᾶς σήμερα ἔτσι μᾶς χειρίζεται ἡ Ἐκκλησία μας. Δέν μᾶς χειραγωγεῖ, οὔτε μᾶς πειθαναγκάζει. Πῶς θά μπορούσε ἀλλήλωσε, σέ περιβάλλῃον κοσμικό, ὅπου καί ἡ ἀπλή ἀναφορά θεμάτων πίστεως συνεπιφέρει στήν καλύτερη περίπτωση εἰρωνικά μειδιάματα, ἄν ὄχι καί προσβλητικές ἀναφορές; Ἀλλῆ καί στό παρελθόν, ὅταν θεωροῦνταν «κρατοῦσα» ἡ Ἐκκλησία μας, πότε ὑποχρέωσε; Πότε δέσμευσε; Πότε ἐξανάγκασε; Μέ ὅπλα τό κήρυγμα καί τήν προσευχή ἡ Ἐκκλησία δέεται νά μᾶς φωτίσει τό Πανάγιο Πνεῦμα, ὥστε νά ἐγκοιμηθῶμε τήν ἀλήθεια καί νά ζήσουμε σύμφωνα μέ αὐτή.

Κι ὅμως, ὑπάρχουν στήν πίστη μας στοιχεῖα, τά ὅποια θά μπορούσε νά θεωρηθεῖ ὅτι μᾶς «πιέζουν» σέ μιά συνειδητή πνευματική πορεία. Ὅταν ἀναλογιστεῖ κανεῖς τή θλυρωτική θυσία τοῦ Κυρίου, τόν ἐκούσιο θάνατό του, τό ὕψος τοῦ Σταυροῦ, πῶς μπορεῖ νά μείνει ἀσυγκίνητος καί νά μή φιλοτιμηθεῖ ν' ἀνταποκριθεῖ σέ αὐτή τήν εὐεργεσία; Ὅταν μελετήσῃ κανεῖς τοὺς βίους τῶν Ἁγίων καί δεῖ τοὺς ποταμούς αἱμάτων τῶν μαρτύρων μας καί τοὺς κόπους τῶν ἀσκητῶν μας, πῶς μπορεῖ νά μή θαυμάσει καί νά μή ζηλέψει φιλοτιμούμενος σέ κάτι νά τοὺς μοιάσει; Ὅταν ἐντρυφήσῃ κανεῖς στόν πλοῦτο τῶν κειμένων τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας καί στήν Ἱερά Παράδοση πού αὐτά ἐπιστηρίζουν, πῶς νά μήν ποθήσῃ φιλοτιμούμενος νά ἐμβαπτισθεῖ σέ αὐτά γιά νά ἀναγεννηθεῖ «ἐξ ὕδατος καί Πνεύματος»;

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ξέρει νά μᾶς κυνηγᾷ καί νά μᾶς αἰχμαλωτίζει, ὄχι σέ δίκτυα βίας καί ψυχαναγκασμοῦ, ἀλλῆ σέ περιβάλλῃον ἐλευθερίας κεντριζόντας μας στό φιλότιμο, ἐνισχύοντας τή φωνή τῆς συνείδησής μας, χαρίζοντας βιώματα ἅγια καί μοναδικά. Τό πόσο δεχόμαστε ν' ἀνταποκριθῶμε σέ ὅλ' αὐτά, ἀναδεικνύει καί τί εἶδους ἄνθρωποι τελικά εἴμαστε.

Ἄρχιμ. Ἰ. Ν.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπεριοῦ.

..«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἱασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Λιευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
